

STRETNUTIE PRIATEĽOV blahoslavenej Márie

Celesty CROSTAROSA

Február 2021

Na prahu PÔSTU...

V Mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Amen.

O niekoľko dní vstúpime do pôstneho obdobia. Aké sú vaše prvé myšlienky, keď sa povie slovo: „pôst“? Priznám sa, že dlho vo mne budilo „pôstne obdobie“ samé negatívne asociácie, ako synonymum niečoho ťažkého, tvrdého, niečoho „proti mne“ a všetkej radosti, čas veľkých predsavzatí a často (skoro vždy) rovnako veľkých sklamaní, bezradnosť zoči-voči vlastnej slabosti, hriechnosti, nekonečné pocity viny... jednoducho 40 dní, ktoré treba nejako prežiť, 40 dní živorenia... PÔSTNE OBDOBIE so svojím kajúcny charakterom a všetkými výzvami na „obrátenie a pokánie“ môže byť pre nás takýmto obdobím, ale len dotedy, kým si neuvedomíme (ale nie len „v hlave“, ale hlboko v srdci), že v centre nie sme my (hoci len so svojou hriechnosťou, či snahami o nápravu, obrátenie, pôstne praktiky), ale BOH a Jeho láska.

Spomínate si, že blahoslavená Matka Mária Celesta vnímala ako svoje osobné povolanie v Cirkvi poslanie starať sa o nás, o svojich priateľov, sprevádzať nás, pomáhať nám, prihovárať sa za nás, ujímať sa nás a viesť nás. K čomu, ku komu? K Tomu, ktorý je pre ňu samú Všetkým, k Tomu, ktorého nazýva Milovníkom milujúcim nadmernou láskou. Spomínate si, že bl. Mária Celesta sa, ako každý skutočný priateľ, túži zdieľať so svojimi vlastnými pokladmi, s tým, čo je pre ňu najcennejšie? Tým najdrahším, najcennejším pre Máriu Celestu je bezpochyby Ježiš a ich vzájomný vzťah. To, ako sa jej dal poznať. Bol to On sám, ktorý rozpálil jej srdce túžbou, neuhasiteľnou túžbou „roznecovať lásku k Nemu vo všetkých stvorených a zjavovať Ho svetu.“¹ Bol to On sám, ktorý jej nedal spať (doslova!). On sám ju burcoval, aby nestrácala čas, ale aby, zjednotená s Jeho Srdcom a s Jeho vlastnou vášňou pre duše, vyprosovala Božie milosrdenstvo pre každú z nich.²

Pozývam vás opäť sa započúvať do jej slov, odovzdať sa, zveriť sa jej vedeniu, odovzdať sa jej starostlivosti. Dovoľme jej dotknúť sa srdca každého z nás a – aj skrze toto naše stretnutie na začiatku Pôstu- pritiahnúť nás ešte bližšie k Ježišovmu Srdcu a vtiahnuť nás ešte hlbšie do lásky, ktorú má ku každému z nás.

1) Nie „iniciatíva“, ale „ODPOVEĎ“!

O pôstnom období, na prahu ktorého stojíme, v bode 1438 hovorí Katechizmus katolíckej cirkvi takto: „*Kajúcne obdobia a dni v liturgickom roku (Pôstne obdobie, každý piatok na pamiatku Pánovej smrti) sú význačné chvíle v kajúcnej praxi Cirkvi. Tieto obdobia sú osobitne vhodné na duchovné cvičenia, kajúcne liturgické pobožnosti, púte na znak pokánia, dobrovoľné odriekania, ako je pôst a almužna a bratské podelenie sa (charitatívne a misijné diela).*“

Táto definícia, akokoľvek výstižná a pravdivá, však nestojí na počiatku. Toto nie je začiatok. Keď bl. Mária Celesta pozerá na Ježiša, vždy vidí na prvom mieste Božiu lásku. A táto láska nie je hocikaká. Mária Celesta spoznala Božiu lásku na „vlastnej koži“, na vlastnom živote, zakúsila ju vo svojich vlastných, osobných dejinách a odvtedy ju

¹ M. C. Crostarosa, Meditácie na Advent a Vianoce, č. 37, II.

² „Tak mocne si pripútal moje srdce k tvojmu, že sa mi zdá, že každý úd tvojho mystického tela je spojený s mojím srdcom, Ježišu môj. V mojom srdci spojenom s tvojím srdcom nosím vyrytý obraz všetkých duší – mojich blížnych. Môj Pane, od chvíle, keď som sa s nimi zasnúbila v tvojom Božskom srdci, ustavične trpím bolesťou lásky a môj duch bez prestania volá k tebe prosebným hlasom o spásu ich duší. (...) Môj Pane a Otče, svojou láskou stravuješ moje vnútro. Celá moja duša sa stala plameňom, ale nie preto, aby sa radovala z odpočinku. Ustavične bdiem a neviem, kto ma zobúdz a raní počas môjho pokoja. Je to akoby mi niekto vravel: „Prečo sa nesnažíš urobiť niečo na slávu a česť tvojho najvyššieho Dobra a nechávaš uplyvať dni života, ktoré sú také drahocenné pre tých, ktorí milujú? Zabudni na seba, nemysli už na seba. Modlitbou, príkladom a slovami konaj vo svojom blížnom diela na oslavu veľkého vladára!“

nenazývala ináč ako láska „nadmerná“. Ako jej milovaní priatelia, nechajme sa obohatiť jej vnímaním *takejto* Božej lásky, započúvajte sa do jej slov... Všetko, čokoľvek robíme, alebo lepšie- všetko to, čo máme robiť, všetko to, k čomu sme múdrosťou Cirkvi pozvaní počas pôstneho obdobia, musí byť nie našou „iniciatívou“, ale našou „odpoveďou“. Odpoveďou na nadmernú Božiu lásku voči mne.

Bl. Mária Celesta sa modlí a prihovára k Bohu, ako k Najsvätejšej Trojici, aj v mene každého z nás, jej milovaných priateľov, ktorých jej Pán zveril, a ktorých navždy spojil s jej srdcom: „*Najsvätejšia Trojica, Otec, Syn a Duch Svätý, svojou mocou stvoril si ma z ničoho, zušľachtil si moju dušu, keď si ju stvoril na svoju podobu, ako Vykupiteľ si ma vykúpil, ako Ženich si si ma vybral spomedzi mnohých- z nadmernej lásky!*“ Termín „nadmerná láska“ sa v dielach bl. Márie Celesty opakuje ako refrén, ako neúnavné *ritornello* „lúboštných árií“ všetkých jej diel. Takto, práve takto vnímala, prežívala a poznala bl. Mária Celesta Božiu lásku- ako lásku „nadmernú“. A toto je jej odkaz, jej poslanstvo, jej slovo pre nás aj na toto začínajúce sa pôstne obdobie: Boh ma miluje láskou, ktorá je nadmerná, ktorá nemôže byť ohraničená (ani našou ohraničenosťou!!!- alebo ešte lepšie- vôbec nie ňou!), láskou, ktorá je *príliš veľká!* Láska, z ktorej si nás Boh stvoril pre seba, láska, ktorou nás túži zahrnúť- neustále zahŕňať.

2) Na púšti s Bohom...

Pôstne obdobie sa spája s púšťou. A s čím sa nám v našom vlastnom srdci, v mysli spája slovo „púšť“? Púšť je na prvý pohľad nehostinným miestom, miestom, kde všetko chýba, miesto boja, pokušení, miestom, kde nič nerastie, kde sa nič neurodí, miestom spaľujúcej horúčavy (počas dňa) a neznesiteľných mrazov (v noci), miestom samoty a opustenosti. Čím je však púšť pre Boha? Je miestom lásky, miestom samoty so svojím stvorením, s človekom, miestom lásky, miestom spoločného putovania, miestom Zmluvy...

Počas celých dejín spásy sa zdá, že Božia logika, tak vzdialená od tej našej, je odpovedať na náš hriech, na našu nevernosť, na naše neustále „sklamávanie“ ešte väčšou láskou..! Čo hovorí Boh potom, ako Ho jeho vyvolený národ Izrael zradil? Určite viete, že Boh, ako odveký Milovník človeka, ktorého si stvoril pre dôverný vzťah so sebou, nazýva modloslužbu Izraela (aj každého z nás, keď v našom živote staviame niečo/ niekoho na prvé miesto namiesto Boha) jednoducho cudzoložstvom- manželskou neverou, zradou. Izrael scudzoložil, keď sa od pravého Boha Jahveho obrátil k cudzím bohom- bôžikom a klaňal sa im. Čo by sme čakali po tomto hriechu Izraela (ktorý, žiaľ, nebol jednorazovou záležitosťou)? Akým trestom by sme čakali, že Boh- zradený Manžel svojho ľudu- potrestá Izrael? Poznáte knihu proroka Ozeáša? V prvých kapitolách vidíme, ako Boh najskôr dopustí- dovolí, aby jeho neverný a modloslužobný ľud sám zakúsil všetky dôsledky a následky svojho rozhodnutia, bolestné konsekvencie vlastného hriechu a .. čo potom? Započúvajte sa do Božích slov:

„Vывábim ju, zavediem ju na púšť a prehovorím k jej srdcu. Potom jej tam dám jej vinice a údolie Achor za bránu nádeje; tam poslúchne ako za dní svojej mladosti, ako keď vystupovala z Egypta. V ten deň - hovorí Pán - bude ma volať: »Môj manžel!« a nebude ma viac volať: »Môj Bál!« Odstránim mená bállov z jej úst, nespomenú viac ich meno. V ten deň zmluvu uzavriem s poľnou zverou, s nebies vtáčkami a so zemeplazmi; kušu, meč a vojnu zlomím v krajine; potom budú bývať v bezpečí. Vtedy si ťa navždy zasnúbim, za pravdu a právo si ťa zasnúbim, za lásku a zľutovanie, zasnúbim si ťa za vernosť, takže poznáš Pána.“ (Ozeáš 2, 16-22)

Boží ľud Izrael, vedomý si svojho hriechu, svojho cudzoložstva voči svojmu Bohu, sa trasie na tomto súde, chveje sa strachom pred Bohom, rovnako sa ako báli Adam a Eva po tom, čo zhrešili a od strachu pred Bohom sa pred Ním skryli. Aký je však Boží súd? Aká je Božia odpoveď, Boží verdikt? Aký rozsudok vynáša Boh nad svojím ľudom? Pred Svätým svätých, pred ohrdnutým Pánom a Bohom, pred zradeným Manželom stojí padlý človek, nahý vo svojej vine, obnažený vo svojich hriechoch, neustále sa opakujúcich hriechoch a nevernostiach... aký je Boží verdikt? Čo hovorí Boh zoči voči strachom sa trasúcemu hriešnikovi, ktorý si je vedomý svojej viny? Boží verdikt, Božia reakcia je šokujúca: „*Vывábim ju, zavediem ju na púšť a prihovorím sa jej srdcu. Vtedy si ju navždy zasnúbim...*“

Božia odpoveď na hriech, zradu človeka, je dar ešte väčšej lásky. Pripomeňme si, že každý hriech je odmietnutím Božej lásky, urážkou Boha. Boh odpovedá na náš hriech ešte väčšou láskou, nečakanou, šokujúcou, nadmieru veľkou.. Spomeňme si na milosrdného otca, ktorý beží v ústrety márnотratnému synovi (Lk 15, 11-32), nečaká na jeho kajúce prejavy, nečaká, kým ho bude prosiť o odpustenie na kolenách, kým... vrhá sa mu okolo krku, berie ho do náručia, zakrýva jeho nahotu, oblieka ho do najlepších šiat, vystrojí veľkú oslavu...

Toto je Božia láska k človeku, láska, ktorú bl. Mária Celesta nazve: NADMERNÁ BOŽIA LÁSKA.

3) Ešte väčšia láska!

Keď blahoslavená Mária Celesta hovorí o Božej láske, ktorá stojí voči- voči hriešnikovi, hovorí o nej ako o láske *nadmernej*. Hovorí o tom, že takúto lásku- *nadmernú*, akoby jednoducho *príliš veľkú*- prechováva Boh voči človeku, ktorý je zlomený, hriešny, topiaci sa v svojej biede. A Mária Celesta hovorí o tejto nadmernej Božej láske, s ktorou sa Boh skláňa nad svojim padlým stvorením, ako o láske, ktorá sa dotýka, uzdravuje, napráva, tíši... ako o láske, ktorá zachraňuje, vykupuje; ktorú nezastaví nič, ani neustála bieda človeka, ani veľkosť obety, ktorú má priniesť. Z tejto „nadmernej lásky“ voči človeku si Boh nič nenecháva pre seba, ale dáva sa človeku „do krajnosti“ celý, úplne celý. Je to Jeho „nadmerná láska“, ktorá – ako píše Mária Celesta- Ho pohýna ujať sa človeka a zachrániť ho.

„Ó, milujúci Otče“, prihovára sa blahoslavená Mária Celesta Bohu Otcovi, „ Boh môjho srdca, **aká nadmiera nesmiernej lásky Ťa pohla vykonať tak úžasné skutky: chceš, aby Tvoj jednorodný Syn trpel a znášal bolesť a utrpenie pre moje viny. A Ty**“, pokračuje obracajúc sa na Ježiša, „ *božské Slovo, Syn lásky Boha Otca, od večnosti splodený v lone Boha Otca, svätosť z podstaty, ktorý si sa počal v lone Panny mocou Duchu Svätého ako Človek-Boh, prichádzaš v ľudskom tele, a berieš na seba všetky naše hriechy..!*“ (Vnútorňa záhradka, I. diel, 52. meditácia).

„Kvôli neustálym hriechom a urážkam, ktoré prijímal od svojich stvorení, až natoľko, že sa pre ne stal terčom utrpení a bolestí, **z nekonečnej nadmiery svojej lásky k ľuďom vylial³ celú svoju vzácnu krv.**“ (Vnútorňa záhradka, I. diel, 37. meditácia).

A potom sa obracia na Pannu Máriu, ako jedinečnú Prostredníčku všetkých milostí a prosí ju, aby túto predrahou krv vyliala ako liek na rany po hriechu. Mária Celesta si uvedomuje, že je to práve Ježišova KRV, ktorá je tým pravým liekom na všetky naše rany po hriechu, po našej nevernosti. Krv, ktorú preliat zo svojej nadmernej lásky voči mne. A v týchto slovách, ktorými sa bl. Mária Celesta obracia na Pannu Máriu znovu môžeme vidieť ako hlboko prežívala svoje osobné povolanie byť „matkou mnohých duší“⁴, ako vážne, doslova priam bytostne prežívala svoju starostlivosť o duše, ktoré jej Boh zveril až do konca sveta: Mária Celesta prosí Pannu Máriu, aby jej dala, darovala, odovzdala prevzácnu Krv Ježiša, Božieho Baránka, svojho Syna, ako účinný Liek, ako uzdravujúci Balzam; ale neprosí o ňu len pre seba; chce ju získať, alebo lepšie- chce ju prijať, obdržať, prosí o ňu pre všetky duše, ktoré jej Boh zveril, pre srdcia všetkých hriešnikov! Pretože si dobre uvedomuje, že je to práve „nadmerná, márnokratná“ Božia láska, ktorá je LIEKOM na hriech, zlomenosť a biedu človeka...

„*Matka moja, Ty starostlivo uchovávaš vzácnu Krv Ježiša, mojej lásky. Ó, Matka lásky, pokrop moje srdce touto tak prevzácnou tekutinou⁵ a uzdrav rany mojej duše! Udeľ mi túto tak vzácnu relikviu, daruj mi tento prevzácný životodarný balzam na obmytie NIE LEN môjho srdca, ale **aj srdc všetkých hriešnikov, a na uzdravenie toľkých rán a chorôb, koľko je ľudských srdc!**“ (Vnútorňa záhradka, I. diel, 52. meditácia).*

Drahí priatelia našej bl. Matky Celesty, pozývam každého z vás uvedomiť si, prijať, zakúsiť, že všetky tieto slová, zdieľanie sa našej blahoslavenej Matky, sú naozaj určené pre každého- každú z vás. Pre každého- každú osobitne, tak ako jedinečná a neopakovateľná je cesta a život každého človeka. Všetky jej slová, ktoré zapísala, nie sú len chladnou literou spred 300 rokov, vyblednutými a zažltnutými stranami v prachom zapadnutých knihách... Je to zdieľanie sa jej srdca, jej najosobnejších skúseností s Pánom, s ktorými sa dnes chce zdôveriť so svojimi milovanými priateľmi, s *dušami*, ktoré jej starostlivosti zveril sám Pán- s každým jedným z nás! Jej slová sú plné ducha, plné lásky, plné túžby, ktorú do jej srdca vložil sám Boh a ktorá ho doslova stravovala „zaživa“- túžby pohýnať nimi ľudí ešte bližšie k Bohu, ešte bližšie k Jeho Srdcu, k Jeho láske, k Jeho *nadmernej* láske! Môže byť pre nás dobrou a radostnou správou, že vďaka tomu, že bl. Mária Celesta je už v nebi a už v plnom spoločenstve s Bohom, jej blízkosť, prítomnosť

³ Bl. Mária Celesta tu používa nesmierne silné slovo, ktoré som tu preložila ako „vylial“, ale neodovzdáva úplne význam a to, čo chcela povedať, keď zvolila práve to. Mária Celesta píše, že Ježiš z nadmernej lásky k človeku svoju krv doslova akoby „premárnil“- v zmysle *dal, odovzdal, daroval márnokratne...*

⁴ M.C. Crostarosa, Aurobiografia, kapitola 14: „Moje srdce sa rozplývalo v milostnom vytržení, ktoré oslabovalo moje telo. Prenikali ma najčistejšie oči môjho milovaného Boha a to naplňalo celú moju dušu úžasnou vnútornou jasnosťou a mlčaním. **Vtedy mi Pán povedal: „Chcem ňu urobiť matkou mnohých duší, ktoré chcem tvojím prostredníctvom spasit.“**

⁵ Bl. Mária Celesta tu používa slovo, ktoré by Pavol Dobšínský preložil vo svojich rozprávkach ako „liečivá vodička“

pri nás je ešte hlbšia, ešte – povedala by som- plnšia, ako keby sme boli súčasníkmi. Jej príhovor má nesmiernu moc a silu pred Bohom- veď prosí úplne spojená, v plnosti zjednotená s Ježišom, Jeho milovaným Synom.

S odvahou a dôverou ju poprosme aj na začiatku tohto pôstneho obdobia, aby nás sprevádzala, aby nás viedla, aby nám bola na blízku, aby nám pomáhala, učila nás, privádzala nás ešte bližšie k Nemu..

Ako som spomínala, pôstne obdobie sa spája s púšťou, ktoré je miestom Zmluvy, miestom obnovenia lásky, miestom duchovnej obnovy.. Dovoľme Bohu, aby nás aj počas týchto dní zaviedol na púšť a prihovril sa nášmu srdcu- ako sme citovali vyššie úryvok z knihy proroka Ozeáša. Nechajme sa obdariť, zahrnúť, zaplaviť NADMERNOU BOŽOU LÁSKOU!

4) BOH V NAŠICH SLUŽBÁCH

Keď blahoslavená Mária Celesta píše- ako sme hovorili- o tom, že odpoveď Boha na biedu a hriech človeka je zahrnúť ho ešte väčšou láskou, a že všetka naša bieda, slabosť, zlomenosť, pády (ktoré tak veľmi znechucujú, hnávajú, pokorujú nás) v Ňom akoby prebúdajú ešte väčšiu nežnosť, súcitu a láskavosť, prechádza ešte ďalej a delí sa s nami so skúsenosťou Božieho bláznovstva lásky. Predstavuje nám Ježiša, Božieho Syna, tak, ako sa On sám dával počas jej života poznávať jej- ako Boha, ktorý sa z nepochopiteľnej a bláznivej lásky k človeku (ku každému jednému z nás) chcel stať naším Sluhom..!

V tejto časti vám ponúkam niekoľko úryvkov v poézii blahoslavenej Márie Celesty. A každý, kto má hoci aj iba malú skúsenosť s písaním básni, vie, že pomocou veršov sa dajú zachytiť veľmi osobné, priam intímne hnutia a zážitky duše azda ešte viac, ako v próze. Lebo próza- to sú jednoducho slová, vety, istá nutná logická súslednosť.. poézia je v tomto slobodnejšia..! Poézia, básne bl. Márie Celesty sú takýmto kolobehom lásky („dialógom“, ale nie celkom v tom najstriktnejšom zmysle slova!) medzi jej a Božím Srdcom. Mária Celesta tu s nesmiernou ľahkosťou a bezprostrednosťou vyjadruje to, ako vníma, prežíva, poznáva, zakúša Boha, a s rovnakou slobodou zachytáva slová o sebe samom, ktoré v jej srdci *zdeľuje*- komunikuje- hovorí On. Preto jej básne sú miestami tak šokujúce.. lebo Boh- ako sa ukazuje- je pre nás ľudí, poznačených hriechom a pýchou vo svojej pokore a láske k nám tak veľmi šokujúci..!

Ženich Ježiš:

*Ó, tak veľmi ťa milujem!
- život i srdce ti darujem,
a hoc aj všetku bolesť prijať mám-
jak mučeník lásky- všetko ti dám.*

*Nuž teda- daj mi svoju ruku,
a sľúb mi svoju lásku,
nechcem iné potešenie mať,
jak v srdci tvojom sám prebývať.*

*Pod' so mnou a nebuď viac ustrašená,
veď mojou mocou si ku mne pripútaná,
pôjdeme v kraj môjho Otca,
do prichystaného paláca.*

*Na bohatej večeri, čo sa prichystala
- Telo a Krv tvojho Manžela
i každú slasť si vychutnáš,
láska moja, čo si len zaželaš.*

*Rúcho máš už pripravené,
moje slasti pre teba prichystané;
Ach, vyzeráš, si.. až príliš kráska,
nevesta, ó, moja láska!*

*Všetko dobro, všetky čnosti,
čo len vlastní Ježiš tvoj,
ozdobí ťa na večnosti,
darujem ti pôvab svoj.*

*A Rytiera ctihodného
prijmi za len sluhu svojho;
Chcem byť tvojim komorníkom,
poníženým služobníkom!*

*Pod', ved' už si manželkou mojou,
strávime noc v odpočinku mojom,
starostlivo som naše lôžko pripravil
- na kríži som ho pripravil.*

... je to úryvok z ľúbostnej básne Boha pre človeka, ktorú napísala bl. Mária Celesta. BOH, uchvátený svojím stvorením (človekom- každým z nás!!!) najprv vyznáva svoju lásku a svoje odhodlanie získať si naše srdce (citovanému úryvku predchádza opis dlhého súboja Boha o srdce svojej milej, opis procesu získavania si ho), a potom spieva o tom, ako nás túži zahrnúť celou svojou láskou, ako túži darovať sa nám. Robí to prostredníctvom obrazov svadby, svadobnej hostiny, svadobnej noci, spoločného života v nerozlučnom pute, spojení.

Všimnime si, čo CHCE Boh, ktorý sa v Ježišovi Kristovi stal Človekom- Bohom:

*A Rytiera ctihodného
prijmi za len sluhu svojho;
CHCEM byť tvojim komorníkom,
poníženým služobníkom!*

Nie je to šokujúca pravda pre nás? Boh, Pán neba i zeme, ktorému slúžia anjeli a klaňajú sa Mu všetky nebeské mocnosti, CHCE byť naším služobníkom. Boh nám chce slúžiť. Toto je Božia láska. Toto je logika Božej lásky. On chce byť s nami, postarať sa o nás- o každého jedného z nás. Aj na púšti tohto pôstneho obdobia.

V diele *Vnútornej záhradka* Mária Celesta so zatajeným dychom napíše:

*„Radosť môjho srdca, ukazuješ nám svoju nesmiernu pokoru, ktorá prevyšuje hviezdy a všetky nebesia, pretože si zostúpil z neba. Jozef Spravodlivý⁶ videl pri svojich nohách svojho otca Jakuba, a všetkých svojich bratov, ako sa mu klaňajú až po zem. A **my vidíme Syna Večného Boha Otca pri nohách apoštolov, vidíme, ako im umýva nohy...**“*
(Vnútornej záhradka, II. diel, 211. meditácia).

Mária Celesta nám ukazuje Boha, ktorý zostúpil preto, aby sa ujal každého z nás, aby nám slúžil, aby sa o nás staral- ako Otec, ako verný Služobník. Toto je Božia láska- ktorá sa dáva takto do krajnosti..! Gesto umývania nôh je gesto očistenia, umytia. Mária Celesta píše, že môžeme vidieť, hľadiet na Božieho Syna, ako kľáč pri našich nohách a chce nám ich umyť- umyť, obmyť v nás to najnižšie, všetku nečistotu, špinu, hriech- z lásky! V spoločensťve s Máriou Celestou, ktorá TAKTO, práve takto poznala Boha vo svojom živote- dovoľme Mu, aby nám poslúžil, aby nás umyl, aby sa o nás postaral!

V básni, ktorú som uviedla vyššie, Mária Celesta vkladá do úst Ježiša slová, že

*„...chcem byť tvojim komorníkom,
poníženým služobníkom!“*

---

⁶ Bl. Mária Celesta naráža na starozákonného Jozefa, Jakubovho syna, ktorého bratia zo žiarlivosti predali do otroctva, ale Boh ho vyslobodil a stal sa druhým najmocnejším mužom vtedajšieho sveta.

Komorník v časoch, v ktorých žila bl. Mária Celesta, bola špeciálna služba. Komorník bol pre svojho pána tým najbližším sluhom. Nemal fixný „pracovný čas“, bol svojmu pánovi k dispozícii neustále. A to vo všetkom- od bežných záležitostí osobného života (do posledného detailu! Komorník pánovi pomáhal s obliekaním, oblečením, úpravou, hygienou, ...) po prácu, ktorú konal. Komorník sprevádzal pána na cestách, chodieval s ním všade, všade bol v jeho službách..

Boh so svojou pokornou, oddanou láskou chce práve TAKTO byť pre nás. Stále s nami, vo dne v noci, keď otvoríme oči, On je tam, keď vstávame, keď si umývame zuby, keď jeme, keď pracujeme- On chce byť naším spoločníkom, pomocníkom, *dušou našej duše* (mimoriadne obľúbený výraz pre Boha Márie Celesty), našou spriaznenou dušou. Túži nám byť neustále nablízku, neustále k dispozícii. Chce zdieľať s nami celý náš život. A toto Jeho chcenie- ako sme mohli vidieť v slovách Márie Celesty- nie je nejaké chcenie, ktoré sa nechá, dá ľahko odbiť; je to **ohnivá, vášnivá, vrúcna túžba Božieho Srdca po každom jednom z nás!**

Na záver...

Nech tohtoročné pôstne obdobie, na prahu ktorého stojíme dnes s bl. Máriou Celestou, je naozaj časom hlbokého obrátenia pre každého jedného z nás. Možno obrátenia z nesprávnych predstáv o Bohu, obrátenia z chladu, nevšímavosti, ľahostajnosti voči Nemu a Jeho láske; pričom nezabúdajme, že tu nejde len o našu prácu, aktivitu; z našej strany ide o rozhodnutie a radikálne odovzdanie sa Bohu, ktorý je Láska a ktorý chce neustále žiť s nami a zdieľať celú našu každodennosť, so všetkým tým, čo prináša...

„Ó, Radosť môjho života, milované Slovo, Prameň večnej múdrosti, pravdy a jasnosti, aká nesmierna je Tvoja božská krása! Kto ju môže opísať? Odvážny Vojvodca, ktorý si chcel prísť bojovať za nás bez armády, bez brnenia, zaodetý do chudobných šiat, bez koní a bez vojakov, len Ty sám iba s troma kusmi výzbroje, t. j. iba s pokorou, božskou trpezlivosťou a nadmierou Tvojej božskej lásky- iba s nimi si dobyl a porazil troch pyšných nepriateľov: svet, diabla a telo. Celá Tvoja Božia múdrosť, moc a dobrota sa umenšila, pokorila, ponížila v tak úžasnom zrieknutí sa seba samého. A skrze tento Tvoj výmysel lásky, naveky nepochopiteľný aj pre všetkých nebeských duchov, si Ty sám zvíťazil! Získal si Kráľovstvo, Ty sám si za nás zaplatil a skrze milosť, ktorú si nám získal, Ty sám kraľuješ v nás, Život môjho života!“ (Vnútoraná záhradka, I. diel, 85. meditácia)